

KARVADAN

SOTA L'OMBRA
DEL DRAC
DE PEDRA

CARLES BATLLE

KIMERA

Primera edició: juny del 2014

Disseny de la coberta: Damià Matthews
Maquetació de l'interior: Marquès, sl
Imatges de la coberta: Damià Matthews
Mapa: Montserrat Mallol

Edició: David Monserrat
Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir
Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© Carles Batlle i Jordà, 2014, pel text
© La Galera, SAU Editorial, 2014, per l'edició en llengua catalana

Autor representat per Silvia Bastos, SL, Agència literària

Kimera és un segell de l'editorial La Galera

La Galera, SAU Editorial
Josep Pla, 95 – 08019 Barcelona
www.lagalera.cat lagalera@grec.cat
facebook.com/editoriallagalera twitter.com/editorialgalera

Egedsa
Roís de Corella, 16
08205 Sabadell

Dipòsit legal: B-8.829-2014
Imprès a la UE

ISBN: 978-84-246-5187-9

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

TAULA

Mapa de Carr-mor, p. 6-7

Paraules de Maru-dir, p. 9

Primera part : La Muntanya de la Vida

I— De com Maru-dir va conèixer Sigurn..., p. 15.

II— Despertar, p. 25

III— El Gor gelat, p. 41

IV— Dues maneres de desaparèixer, p. 73

V— Vermell de sang, p. 99

VI— El destí dels urgai, p. 127

VII— Traïció, p. 149

VIII— Camí de llum, p. 181

IX— La sacerdotessa de Carr, p. 207

X— El temps dels Jela, p. 235

Segona part: Cap al ventre de la bèstia

I— El cau de les èrins, p. 271

II— Les Grans Runes, p. 297

III— La ciutat subterrània, p. 319

IV— Una nit al pàlifar, p. 349

V— Infern i paradís, p. 379

VI— El desafiament de Tàroguin, p. 415

VII— Entre dos mons, p. 443

VIII— La revenja de Grimbold, p. 467

IX— Dos trets, p. 501

X— El retorn de l'Escollit, p. 535

La llegenda de l'impostor (resum del primer volum
de *Les cròniques de Carr-mor*), p. 563

Glossari, p. 575

Les rutes de Carr-mor, p. 587

*Per al meu germà Xavier, que no va poder fer la ruta;
ell millor que ningú hauria entès aquest "embolic de somnis".*

PARAULES DE MARU-DIR (A manera de preàmbul)

Vaig publicar *La llegenda de l'impostor*, primer volum de *Kàrvadan* (o *El somni de la llum blava*), perquè volia —em calia— deixar constància dels esdeveniments extraordinaris que van tenir lloc a Carr-mor en l'època de l'adveniment de l'Escollit. Alguns em van retreure que, al final d'aquella primera part, us deixés amb l'ai al cor i amb molts interrogants per resoldre... I jo us vaig demanar una mica de paciència, i us vaig assegurar que no defalliria en el meu propòsit, que aviat podríeu gaudir de la continuació.

He complert la meua paraula. Vet aquí el volum segon de la crònica, *Sota l'ombra del drac de pedra*.

En les pàgines que segueixen, entendreu qui sóc i per què he tingut la fortuna de néixer dues vegades. Gràcies a això, he pogut entendre el veritable sentit de la meua existència (el meu «anmart», que dirien a Carr-mor). Ara em dic Maru-dir i sóc el relator d'una epopeia carregada de bellesa i d'esperança: l'adveniment de l'era d'Urgàialun.

En la llengua dels carmorians, «urgai» vol dir *blau* (o *blaus*, en plural). Per tant, us parlo de l'era de la «llum blava». És evident, doncs, que aquestes cròniques —potser algun savi les definirà algun dia com a mites fundacionals— sobrepassen els límits de

la memòria personal dels seus protagonistes (la peripècia individual sempre il·lumina la gran Història): ens parlen també de la desaparició de Kàramun, del destí de Carr-mor i de l'arribada del nou temps.*

A *La llegenda de l'impostor* (el volum I), us descobria una antiga civilització entre muntanyes, una terra que ha estat castigada per una maledicció terrible: les dones emmalalteixen al moment del part, la majoria moren poc després del naixement del seu primer fill. Si no s'hi troba remei, l'extinció dels carmorians està garantida.

Pol Bàrsac, un jove indignat del segle XXI, després d'un enigmàtic accident en una cova, es trasllada —sense saber com— fins a aquest univers fantàstic. Per sobreviure, ha d'assumir la identitat del Kàrvadan, l'heroi destinat a eradicar la plaga. Això suposa travessar boscos i muntanyes i superar perills de tota mena. El seu objectiu és lliurar un ceptre màgic de llum blava (que Pol ha trobat en una antiga tomba abandonada) a Zòltan, el savi de la Muntanya Negra (el Bloc-dan).

Pol (que el carmorians anomenen Sigurn) compta amb l'ajuda de Lia, cúnari (princesa) de la Ciutat Blanca (Mun-bur) i amb l'enemistat d'Ànidam, summe sacerdot dels munburians, que intenta separar els dos joves i evitar que el Kàrvadan arribi al seu destí. Vol dominar Carr-mor.

A *Sota l'ombra del drac de pedra* (el volum II), aviat descobrireu que la conspiració d'Ànidam té a veure amb una força terrible

* Si traduïm «Kar» per *terra* i «mun» per *blanc(a)*, obtindrem que “Kàramun” significa alguna cosa semblant a *paradis*. “Carr-mor” és una corrupció del mot precedent. Es pot traduir com les *Valls de Carr* (o *del Carr*). Aquesta evolució d'un mot a l'altre posa en relleu la irrupció de la superstició en l'univers de la cultura carmoriana amb el pas dels anys. Pel que fa a “Kàrvadan”, significa *Escollit*, extensió semàntica del sentit literal del mot (“pilar” o “cimal” (“dan”) de la “terra” (“Kar”)).

i antiga que vol evitar que Carr-mor recuperi l'antic esplendor d'abans de la plaga. Sigurn s'hi haurà d'enfrontar: haurà de lluitar per arribar al Bloc-dan i també per evitar una guerra entre totes les poblacions carmorianes. També descobrirem en què consisteix realment el poder de la llum blava. I qui són els urgai...

Però no vull avançar més esdeveniments...

Només em resta dir que, tal com vaig fer al primer volum, en aquest segon m'he cenyit estrictament al relat directe de Pol i de la cúnari Lia (llevat d'un capítol introductor i on us deixo sentir la meva veu). He fragmentat i he barrejat els dos punts de vista i he titulat els apartats de manera personal. Crec que el resultat final facilita la comprensió. En definitiva, les dues fonts que inspiren el primer i el segon volum de Kàrvadan són les següents:

a) Els escrits dictats a manera de testament per la cúnari Lia i adreçats al seu fill primogènit (a *Sota l'ombra del drac de pedra*, descobrireu com ens vam conèixer i ens vam fer amics, Lia i jo).

b) La transcripció de tot allò que em va confessar Pol Bàrsac, l'any 2016, a l'interior de les coves del Borró, just abans del meu primer traspàs, o viatge, cap a Carr-mor. Quan llegiu el capítol introductor, entindreu finalment en quines extremes i curioses circumstàncies Pol i jo vam coincidir i ens vam fer inseparables.

I per ara res més...

Ah, sí: al final us adjunto el resum del primer volum de la crònica (*La llegenda de l'impostor*). L'he pensat sobretot per a aquells que no hagin pogut gaudir, per un motiu o altre, de la màgia del seu contingut al moment d'accedir a aquestes pàgines, perquè puguin seguir l'acció que s'hi narra sense perdre's. També us ajudarà el glossari de termes carmorians que us he afegit com a complement del llibre.

Que la llum blava il·lumini el camí que esteu a punt d'iniciar.

PRIMERA PART

La Muntanya de la Vida

I

DE COM MARU-DIR VA CONÈIXER SIGURNI I VA ESCOLTAR PER PRIMER COP LA HISTÒRIA QUE US EXPLICA

Les primeres calorades de juny. Havia arribat l'hora. Ho tenia ben estudiat: tot plegat seria més bonic si remuntava el torrent —i també més fresc—, res de pistes ni camins, directament pel mig de la llera... Un barranc sempre és una aventura, segur que hi esteu d'acord: hi pots descobrir un gorg, ni que sigui un de menut, un que no surti als mapes, i posar-li un nom, i fer xip-xap als aiguamolls i escampar el verdet embassalat i enretirar les fulles seques i les branques podrides a mesura que nedes. També pots trobar una platgeta idíl·lica (fer veure que tens son i que t'hi estàs tan a gust!) o quedar-te atrapat entre dues penyes i haver de grimpar per sortir del congost; si cal, pots escalar una cascada seca. Més que bonic, havia pensat que seria poètic, que tindria un sentit no sé si dir-ne transcendent, per allò que diuen de la vida, que és un riu que baixa i que baixa fins que arriba al mar... Tindria gràcia: ara que tot s'acabava, engegar a l'aiguabarreig d'un petit delta i avançar cap amunt contracorrent.

No sabia quant de temps s'allargaria la cosa. Per si de cas, havia sortit de casa amb la motxilla carregada, com sempre. Que la meva bossa i totes les andròmines que contenia acabessin el seu cicle *vital* —perdoneu si sembla que me'n rigui— amb mi,

s'ajustava a la poesia. També era bonic. O també resultava transcendent. Al capdavant, qui les hauria aprofitades? Els meus fills? Segurament les trobarien velles, passades de moda o fetes malbé, i no estic segur que els portessin un record excessivament entrañable.

Ja feia estona que m'enfilava riu enllà.

De moment tot bé: havia plogut poc i els esbarzers no havien crescut gaire, avançava sense pressa amb l'aigua arran de cuixes. Si no ho recordava malament, aviat hauria de nedar una mica; calia estalviar energia, i després la motxilla al cap, quin remei. Per sort, els meus pulmons no havien iniciat encara la seva llarga lletania de queixes. Gràcies.

Només ho sabia ella.

Em coneixia, ho havia entès, n'haviem estat parlant tota la nit... S'havia llevat més d'hora que no pas jo i m'havia fet un entrepà de tonyina, com si fos un dissabte qualsevol. «No et deixes res?», m'havia preguntat un cop al rebedor, quan ja me n'anava. «Esclar que sí, perdona», i li havia estampat dos petons a les galtes. No és el que esperava: m'havia estirat els cabells, m'havia xiuxiuejat «burro» a cau d'orella i m'havia abraçat com feia anys que no feia, i, tot seguit, m'havia clavat una bona morrejada, d'aquelles que quan n'acabes de fer disset et fan enfilat pels núvols, als vint-i-pocs et cansen i passats els trenta pidoles. Ja gairebé me n'havia oblidat.

Vaig baixar per les escales mig marejat. Ella es va estar tota l'estona abocada al forat. Havia tingut el detall de rentar-se les dents. Jo ni tan sols hi havia pensat.

L'aigua m'arribava a la cintura. Una sorra grisa i pudenta havia substituït els petits còdols blanquinosos de la primera part del trajecte. A cada passa s'enlairaven remolins de pols, com petites explosions submarines, i l'aigua s'enterbolia fins a quedar com el

líquid fastigós d'una galleda de fregar que no saps si emmerda o si neteja però que la mandra no et deixa renovar. I cada cop era pitjor: després de la sorra va arribar el llot negre..., aviat semblaria una pobra gavina de documental emplastrada de quitrà. Ja no em veia els peus ni les cames. Aviat no me'ls sentiria. I els pulmons es començaven a queixar.

Vaig aturar-me i vaig desembolicar una galeta de xocolata.

Calma.

Feia temps que ho rumiava. Havia marcat la creu al calendari sense meditar-ho gaire. Poseu-vos al meu lloc: és difícil decidir un dia per acabar-ho tot, sempre penses que n'hi haurà més d'aprofitables, que encara pots allargar la tendresa i els comiats una mica més... Si bades, però, si et passes de llarg, llavors ja has begut oli: no pots dir fava i has de demanar a algú o altre que t'ajudi, i és una putada, de debò.

Si més no, feia un dia esplèndid! Potser hauria estat bé un paisatge més obert, no ho sé... Tant se val, ja estava engegada la cosa, i no s'hi valia a fer el préssec: no podia deixar-me anar tan aviat, com més amunt millor, que no hi arribessin camins, que triguessin força temps a trobar-me, un any potser, o més, quan ja no busquessin, quan només quedessin els ossos i quatre esquincalls de roba.

Aquella galeta tenia gust de canyella i un punt de cafè, me'n vaig llepar els dits... No m'arronsaria, no...

Mai no m'havia arronsat, ni el dia que vaig dir als pares que serien lletres i no ciències, ni el dia que em vaig negar a fer la primera comunió, ni el dia que havia escalat per primer cop amb la colla, ni el dia que Ella em va demanar de ser la mare dels meus fills —encara riem—, ni quan van tancar l'empresa i em vaig haver de divertir fent versos (és a dir, em vaig «diversificar») i vaig haver de començar a escriure i a fer classes (i a gaudir com mai), ni quan l'incendi de la casa... N'hi ha per llogar-hi cadires, la vida sembla una cursa d'obstacles.

Se'm va escapar el riure. El so esquerdat d'aquell cloc-cloc va ressonar entre els espadats del barranc com un eco desmenjat i sinistre. Com de costum, la rialla es va estroncar amb una aparatosa estossejada.

Ara la llera s'estrenyia i la cosien branques des de totes dues vores que m'obligaven a fer contorsions i marrades i em feien caure una vegada i una altra. La cursa s'enraria. Només van caldre doscents metres d'entrebancs per deixar-me baldat i assegut, amb el cap cot, a la primera roca que vaig ensopegar. Respirava agitadament, amb la boca oberta, xiulava com una vella locomotora de western, com si no hi hagués prou aire a la terra per omplir els dos sacs de gemecs rebregats i purulents que s'amagaven al meu pit. M'hauria agradat tornar a riure, però aquest cop no en vaig saber.

Havia esperat massa.

Ja m'ho deien a l'hospital: no passarà de cap d'any, i encara havia allargat sis mesos, i jo badant i badant (què coi esperava?). Em sentia capaç i allargava, ves... No senyor! Ara no! Ara que la força m'abandonava i ja no hi podia fer res, ara que ja no m'aguantava els pets ni l'oxigen em cabia als pulmons, ara no s'hi valia a lamentar-se.

Patètic.

No era el lloc que havia imaginat: emboscat, embardissat i humit, ombrívol, sense cap possibilitat d'enlairar una mica l'esperit i de reposar l'espina com déu mana.

Vaig alçar la mirada. Davant meu, a la riba dreta, a pocs metres de l'aigua, hi havia un forat. Una cova. Se'm va encendre una llumeta. Potser em podria entaforar en un cau i deixar-hi podrir els ossos sense pressa ni fatiga. De fet, a la comarca circulaven llegendes a propòsit de bandolers moribunds —o de les pobres víctimes dels bandolers, moribundes també— i de soldats car-

lins agonitzants, tots plegats traspasant l'ànima en un forat com ara aquell. Més d'un s'havia fet una petita col·lecció de monedes i d'armes tot rampinyant les restes mortals d'algun desgraciat d'edifici. Què carat! Seria poètic, també: com perpetuar una mena de tradició.

Som-hi, doncs.

Era un forat estret. N'eixia un rierol subterrani que es precipitava suaument fins al llit del Borró. Estava força enfangat. Les parets regalimaven. Sort que duia un llum frontal i m'hi podia veure prou bé. Em va sorprendre descobrir que no era una cova de les més habituals, d'aquelles que s'estronquen a poques passes de l'entrada, sinó un túnel allargassat i recargolat, transitable, que l'aigua havia anat foradant durant mil·lennis i mil·lennis de paciència o de mandra. En unes altres circumstàncies no hauria gosat avançar més enllà de dos-cents o tres-cents metres —l'instint, de fet, em retenia encara—, però ben mirat, per què coi havia de ser prudent i poruc en un dia com aquell?

Aprofitaríem l'oportunitat de sentir-nos valents.

A Ella no li agraden les coves, té una mica de claustrofòbia; els meus fills, en canvi, xalen. Tots plegats hem visitat la cova del Bisbe, la de les Monges i la de l'Ermitó —molt capellanesca, la comarca—, i quina més?..., sí, la cova de l'Orri, i també la balma del Corneta. De petit, el nano, quan caminàvem junts per la muntanya, acoblava el seu pas al meu i em deia, «de què parlem, avui, pare?», i jo no hi cabia al pit de satisfacció. Un dia havíem descobert una balma sense nom, prop de Monteia, i l'havíem batejada: la balma del Carlí Coix. Com passen els anys... Ara s'havia fet gran i li feia ràbia que el despertés d'hora; es regirava, remugava que no hi havia dret i força cops es feia el desentès, i al final me n'anava tot sol. Estic convençut, però, que aquesta canonada natural, amb el sostre brillant de quars i amb l'aigua fins a les cuixes, hauria satisfet la millor de les seves expectatives. M'hauria

agradat entrar-hi amb ell, i amb la nena, compartir-ho amb ells. També m'hauria agradat dir-los adéu. Però no haurien entès el que estava a punt de fer.

Diria que ja n'havia fet més de cinc-cents, de metres. Prova superada. Un revolt més tancat que no pas la resta m'havia fet perdre de vista la llum de l'entrada. M'havia hagut d'arrossegar una mica per terra. Què feia ara?, seguia endavant? Les cames em tremolaven, no sabia dir si de cansament o de por. Vols dir que em trobaria mai ningú, allí dins? Vaig continuar, ni que fos per un punt d'orgull, però mentre avançava una veueta neguitosa a dins del cap m'anava repetint, «hauria de ser més bonic, més enlairat, hauries de poder veure el cel, l'has cagada, no és això, no és això»... I així anava distret i capficat i no vaig veure un monyó d'estalactita que baixava més del compte. Una morrada de campionat, sí, senyor, i la lot per terra. De cop i volta s'havien fos els ploms. No m'hi veia.

Vaig donar unes quantes voltes sobre mi mateix per la inèrcia de l'espant (un consell: si algun dia us quedeu a les fosques no gireu, és el pitjor que podeu fer, perdreu les referències i no sabreu cap on paren ni el cap ni els peus). Em vaig deixar caure a terra, hi vaig trobar la pila, no funcionava, no reaccionava, ja podia repicar contra el vidre, ja, que no hi havia res a fer... Què tocava ara? Continuar? Recular? Per on?

Quina ironia! Havia volgut que la muntanya em preparés la tomba i ara ella, obedient, m'acabava d'enterrar viu.

Lluitaria.

Resultava una mica estrany: que potser no hi havia entrat per morir? Mireu què aconseguïen un xic de fosc i un punt de basarda: torçar els propòsits més fermes i capgirar el sentit de totes les coses. Ara em feia pànic acabar, ves.

Em vaig decidir per una de les dues direccions possibles. Vaig

avançar a les palpentes amb determinació. Devien haver passat uns tres minuts i ja començava a sospitar que l'orientació no era la bona, que, sense haver-m'ho proposat, m'anava introduint més i més al ventre de la muntanya... Tot d'un plegat el terra va desaparèixer sota les meves mans —feia estona que avançava a quatre grapes— i em vaig precipitar de cap al fons d'un abisme. Vaig xisclar, evidentment.

La impressió és terrible quan no saps la fondària d'un pou o d'un avenc: caus i la caiguda se't fa eterna i no toques vores i flotes enmig del no-res. Tot es dilata. Ara sí que em mato, ara sí, pensava mentre m'estimbava, i ves per on, em sabia greu: veia la carona d'Ella al capdamunt de l'escala, sentia la darrera bafarada de dentífic, li hauria hagut de repetir un cop més que l'estimo...

Plaf.

Em va salvar una roca que sobresortia, una mena de bony a la paret del pou. Si no hi hagués xocat, no m'hauria capgirat just a temps i, en comptes d'impactar amb les cames contra el terra, m'hi hauria estavellat de front. I llavors mai ningú no us hauria pogut parlar de Carr-mor ni del seu Kàrvadan. I hauria estat una pena, us ho asseguro.

Vaig sentir un crec d'ossos que petaven i vaig rodolar per terra. Em feia mal tot: les costelles, el cap, l'esquena... La cama es devia haver trencat per quatre o cinc llocs diferents, tots alhora, i el dolor era tan intens que el meu cervell ja no recordava els patiments de la malaltia. Sortosament no vaig perdre els sentits. Ara sí que tot s'havia acabat.

Respira..., descansa, pensa en allò que ha estat la teva vida, acomiada't, dóna les gràcies...

D'imprevist, una llum blava, de primer tènue, aviat intensa, va il·luminar la cavitat. Vaig mirar sorprès al meu voltant. Què era allò?... Havia caigut en un avenc d'uns cinc o sis metres de profunditat, les parets eren força llises i el fons sorrenc. Ara entenia

per què l'accident no havia tingut conseqüències més aparatoses. Però, i la llum?

—Hi ha algú?! —vaig cridar.

Abocat al pou, vaig distingir un home. Es va posar dret i, sense traure's ni la motxilla ni un tub de ferro que duia penjat a l'esquena, va despenjar-se pel forat amb quatre bots, com un gat, gairebé sense tocar les parets, només fregant algun relleix amb la punta dels dits i de les botes, com de passada, i així fins a posar els peus a terra al meu costat. Increïble. Aquell home —devia tenir uns deu anys menys que jo— es movia amb l'agilitat d'un ximpanzé de zoo que baixa de l'arbre atret pel regal d'una criatura.

Em va saber greu no tenir cap llaminadura per oferir-li, només dolor.

Va repassar-me de dalt a baix. Jo no acabava d'entendre d'on sorgia la claror blavosa. Si no fos que no podia ser, hauria jurat que ell mateix n'era la font, que era ell qui la irradiava.

—Ja no em recordava dels teus pantalons grocs! A qui se li acut! —va riure.

—Perdona si no ric amb tu —li vaig respondre un xic picat—, estic lleugerament incòmode, i tot plegat em fa una mica de mal, i, si no fos perquè la cortesia m'obliga, et ben asseguro que ara mateix em posaria a cridar. Es pot saber d'on surts, qui ets i què t'empatolles?

—Disculpa —va exclamar—, oblidava que tu no em coneixes, encara.

—Tu sí? —vaig inquirir.

Quan era que aquell home havia tingut ocasió de veure els meus pantalons grocs?... Des que havia ensopagat una vegada amb una colla de caçadors i per poc que no m'engeguen un tret per barretina, que duia pantalons cridaners a la muntanya. Els seus eren vermells: mira quin un per criticar! I si no li agradava, que s'hi posés fulles.

Em calia aclarir la situació: m'havia seguit a l'interior de la cova o ja hi era?

—A veure què tenim...

S'havia agenollat al meu costat i m'examinava la cama.

—Començarem per aquí —va dir.

I sense demanar permís ni opinió va fer una imposició de mans damunt del groc del camal i va tancar els ulls. De primer em va semblar que el dolor s'intensificava, després, però, la cosa va anar minvant i minvant, fins al punt que, en comptes de dolor, experimentava tremolors de plaer i petites esgarrifances.

—Ja està.

—Ja està? —vaig preguntar incrèdul.

—La cama sí, ara falta la resta.

—Com t'ho has fet? Ets metge?

—Aviat ho sabràs.

Vaig intentar incorporar-me.

—Sembla mentida, ja només em fan mal les costelles i l'esquena, em sembla que ja puc caminar.

—No, no pots —va replicar.

—No t'entenc.

A tall de resposta, va assenyalar amb un dit els meus pulmons. No me'n sabia avenir: com carat n'estava al cas?

—Qui ets? —vaig interrogar una mica acollonit.

—T'estava esperant..., bé, pràcticament hem arribat al mateix temps. Em dic Pol, Pol Bàrsac, però de fet és un nom que ja no utilitzaré gaire temps més.

Ens vam fitar una estona en silenci. Potser m'havia donat un cop al cap i començava a delirar. Valia la pena assegurar-se'n:

—Què et sembla —vaig proposar— si m'ajudes a sortir a fora i xerrem una estona amb més calma?

—Sortirem, sí, però no ara; abans t'he de curar del tot —va respondre—; tampoc no sortirem pel lloc per on hem entrat... Si et sembla bé, esclar.

—Saps que em comences a fer una mica d'angúnia?

Va riure.

—Perdona. Em costa acostumar-me a la idea que encara no saps res de mi ni del teu destí. Hauràs de tenir paciència i escoltar la meva història. Després, si vols, t'acabaré de guarir i t'ajudaré a sortir.

—Quan dius el meu destí...

—T'aviso que serà una mica llarg.

S'havia assegut còmodament, com si ens haguéssim de passar tot el dia al clot... Era clar: no tenia cap intenció de treure'm d'allí fins que no m'hagués empassat les seves rondalles. He de reconèixer que, malgrat l'absurditat de la situació i l'angúnia primera, aquell jove m'inspirava confiança. Em sentia prou descansat, no experimentava el dolor insuportable del començament, podria aguantar... D'acord, quin remei!, pararia l'orella, potser fins i tot seria divertit.

—Tinc tot el temps del món —vaig ironitzar.

—Perfecte. Relaxa't. Vols una mica d'aigua?... Ara escolta, i quan hakis escoltat el meu relat de cap a peus, llavors podràs decidir què fer, cap on anar... Estàs a punt?

L'autor

Captivat pel cinema, els còmics i els grans relats fantàstics, Carles Batlle va decidir, ja de ben jove, seguir les passes dels seus autors predilectes (individus com ara Karl May, E. R. Burroughs, Hal Foster, Mark Twain o Jules Verne). L'objectiu era clar: viure la vida i explicar-ne l'aventura... Així doncs, un cop acabada la carrera de filologia, va agafar la motxilla i se'n va anar a descobrir l'encís del gran mar de sal al desert de Tunísia (el Chott El Djerid); l'escalfor de les miraculoses fonts de Txinudanda, al camí de l'Annapurna; el blanc i negre de les muralles de l'antiga Mogador o fins i tot l'amplada del Mississipí, ben a prop de la bulliciosa Kansas City. I també va conèixer la cort dels reis del Nepal, els suburbis de Valparaíso o els grans velers del port de Halifax, als foscos mars de Moby Dick. De tot plegat, en van sortir diverses històries dramàtiques: *Combat* (1998), *Suïte* (1999), *Oasi* (2002), *Temptació* (2004), *Trànsits* (2007), *Oblidar Barcelona* (2008) o *Zoom* (2009). Aquestes obres han estat traduïdes i estrenades en una desena de llengües.

Cansat de la vida urbana i de les rutines que comporta, ja fa una quinzena d'anys que Batlle s'ha retirat a viure prop de la muntanya, a la Garrotxa. Cosa que li permet compaginar la dèria per l'aventura i la seva passió per l'escriptura (i també per la pedagogia de l'escriptura). D'aquesta conjunció neix *Kàrvadan*, conjunt de cròniques fantàstiques distribuït en diversos llibres: fins avui s'han publicat *La Vall dels Troms*, *A la Ciutat Blanca* (agrupats en el volum *La llegenda de l'impostor*), *La Muntanya de la Vida* i *Cap al ventre de la bèstia* (agrupats, aquests dos darrers, en un segon volum, *Sota l'ombra del drac de pedra*). Actualment, Batlle treballa en la tercera part de la trilogia.